

**Sjon droomt
Subliem**

Voor Ebrand en Lindsay

september 2022

Uitgever • mannetje taal

www.mannetje taal.nl

info@mannetje taal.nl

Tekst • Michiel Krop

Illustraties • Brigida Almeida

Opmaak • Zeinstra Ontwerp

Sjon droomt Subliem

van

Michiel Krop

met tekeningen van

Brigida Almeida

Sjon

KRRRRR BWAMM KRRRENGGGG TTSSSJJJJJ!

Sjon wordt wakker geschud. Het hele huis vouwt zich met oorverdovend gekraak om hem heen. Althans dat lijkt zo.

Lichtflitsen kaatsen tegen de muren van zijn kamer. Het dondert, rammelt, fluit, giert en kraakt! Een muur van herrie. Sjon trekt zijn dekbed zo strak mogelijk om zich heen en over zijn oren. Alleen zijn neus en ogen steken er nog bovenuit. Hij knijpt zijn ogen stijf dicht. Zijn lijf verkrampst van angst. Windvlagen huilen om het huis. Ze proberen de pannen van het dak te rukken. Waterstralen roffelen tegen de ruiten: laat ons erin, laat ons erin.

BWAMMMM! Een enorme knal. Gekraak. Een daverende klap. Het balkon dreunt. De deuren en ramen rammelen. Het is een enorm kabaal. Zelfs een eenzaam potloodje op zijn bureau trilt mee. Sjon knijpt zijn ogen nog stijver dicht.

Zo meteen waai ik met bed en al weg, denkt hij.

Dan is het voorbij! Rust... Alsof iemand ineens een knop heeft omgedraaid. Sjon steekt zijn hoofd verder uit zijn dekbed. Hij

luistert naar de regen, die ricketikt nu flauwtjes tegen de ruiten. De storm is veranderd in een zachte bries, die Sjons huis aait. Heel in de verte klinkt nog zacht gerommel, als een vaag stommelen op de trap bij de burens.

Sjon haalt diep adem, gaat liggen en tukt weer in. Of er niets is gebeurd.

De volgende morgen gooit hij het dekbed van zich af. In een mum van tijd staat hij naast zijn bed, roetsjt de gordijnen open en kijkt naar buiten.

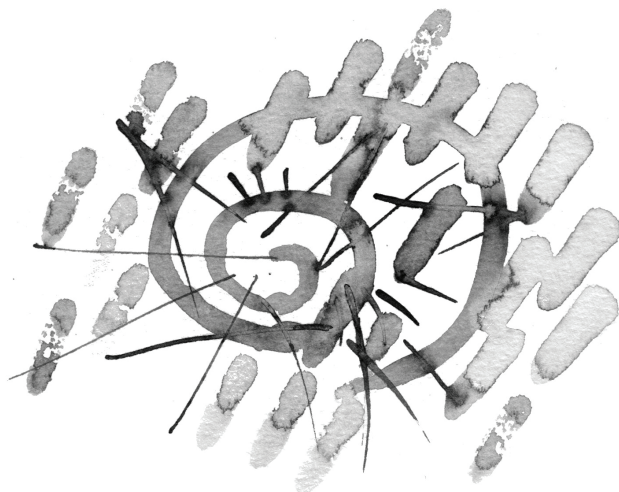
“Krijg nou flipflaporen,” mompelt hij.

Met open mond open staart hij door de ruiten van de balkondeur. Gisteren keek hij nog bij de burens naar binnen. Maar nu? Nu kijkt hij tegen een wirwar van takken en bladeren aan. Wat een troep. Hoe komt dat hier? Dan ziet hij het pas goed. Er ligt een gigantische boom voor hem.

Die is vannacht tegen ons balkon aangeknald.

Waar komt die boom in hemelsnaam vandaan? denkt Sjon. Hoe zou dat er buiten uitzien?

Hij probeert de balkondeur te openen. Dat lukt nauwelijks door alles wat ervoor ligt. Hij zet zijn schouder tegen de deur en duwt

opnieuw. Langzaam perst hij de deur tegen de krakende takken. Door een smalle opening kan hij op het balkon stappen. Maar dan kan hij niet verder, door de kluwen van takken en bladeren. Hij draait zich om en probeert achterstevoren verder te komen. Dat lukt, maar niet meer dan een paar stapjes. De harde takken prikken door zijn pyjama en schrammen zijn nek. Dat doet gemeen pijn, dus stopt hij met duwen.

Het is een grote ravage. Het balkonhek is door de klap en het gewicht van de boom helemaal ingedeukt. Wat een gevaarte. Sjon zit zowat helemaal tussen de takken, twijgen en bladeren verstopt. "Wat gróót is zo'n boom van dichtbij", fluistert hij. Vol bewondering legt hij zijn handen op de stam en wrijft er zacht overheen. Als ik door een bos liep, bedenkt hij, had ik nooit in de gaten, dat bomen zo groot kunnen zijn. Maar nu er een tegen mijn balkon staat geparkeerd... poeh! Sjon legt de zijkant van zijn hoofd tegen de stam en probeert omhoog te loeren. Maar hij ziet alleen maar bladeren. Als ik nou eens omhoog klim, denkt hij. Wie weet klim ik verder dan de schoorsteen. Of...klim ik de wolken in!

Opie

Misschien... misschien, mijmert Sjon, zou hij dan Opie op zijn wolk zien zitten als hij tot boven in de boom klom. Zijn opa is twee jaar geleden overleden. Sjon mist hem nog elke dag. Telkens als hij aan hem denkt, gaat er een steek van pijn door hem heen. Zijn Opie. Die hem zowat alles heeft geleerd: zwemmen, fietsen, voetballen, noem maar op. O ja, en judoën. Opie kon echt alles. Ook doodgaan. Ineens!

Sjon was heel verdrietig geweest. Soms is hij dat nog. Dagenlang had hij geen hap door zijn keel kunnen krijgen, niks smaakte ook. Hij was gewoon duizelig geworden toen hij hoorde dat Opie niet meer leefde. Elke keer als mama en hij elkaar aankeken, begonnen ze te huilen. Alleen elkaar aankijken en... Verder was er niets voor nodig.

Maar hoe kon Opie dat nou doen? Zo plotseling! Hij had geen afscheid genomen. Niks. Pats boem, en hij was weg. Sjon wist wel dat zoiets soms gebeurde, maar toch niet bij hen, niet met Opie? "Doodgaan. Iedereen kan het en iedereen doet het," zei Opie een keer. "Als het mijn tijd is, klauter ik op een wolk." En hij begon vrolijk te lachen, alsof het een grap was. Hij fluisterde in Sjons oor: "Geloof er maar geen barst van, Sjon, want Opie laat zich niet begraven, lig ik daar alleen, niks voor mij. Nee, Opie laat zich verbranden, dat noemen ze cremeren. Dus wordt Opie een rookwolkje." Hij gierde van het lachen. Maar ineens was hij er echt niet meer, denkt Sjon, zomaar, floep... Alsof, alsof iemand ineens onzichtbaar wordt, uitgedumd, weg...

Het poppetje

"Zo, Sjon, sta je je pyjama te showen? Nou, het ziet er toppie uit, hoor. Mooi, die ijsberen op je kont. Wandelen er pinguïns over de voorkant?" Sjon schrikt van de stem die plotseling klinkt, schiet dan in de lach en draait zich om. "Hee, Frank, goeiemorgen." Sjon zoekt om zich heen naar zijn buurjongen. "Uh, waar ben je eigenlijk?" Hij wurmt zich dichterbij naar het balkonhek. "Gewoon beneden in de tuin. Je mag eindelijk een boomhut

maken, zie ik."

"Ha ha, man, doe niet zo flauw, dit gevaarte is vannacht tegen ons balkon aangewaaid, tijdens het onweer. Wat een ding, hè? En moet je kijken, de hele boel is er scheef door komen te staan."

Frank staat met zijn hand boven zijn ogen. "Jammer", lacht hij.

"Geen pinguïns."

"Sjon! Ontbijten!"

"Ja mam, ik kom eraan," roept Sjon naar beneden. "Ik ben al zowat klaar."

"Ciao, Frank," roept Sjon en hij wil snel naar binnen glippen.

"Getver, wat is dat? Een spinnenweb?"

Hij trekt een vies gezicht en veegt met zijn hand over zijn voorhoofd en wangen. Whulèhh... natte slierten. Hij trekt de slierten los van zijn gezicht, maar dan bungelt er ineens een soort poppetje aan zijn hand!

Binnen laat Sjon zich op de vensterbank zakken. Hij bekijkt het poppetje van top tot teen. Een houten kop met harige slierten en kraal oogjes. Een mond is er een beetje scheef op getekend. Onder de kop zit iets wat lijkt op een pootje, waarop het poppetje kan staan. Om het pootje zit een soort jurk van groene stof. Het hout steekt er nog net een beetje onderuit. Behalve de oranje slierten haar en de donkere oogjes is de rest van het poppetje ook groen. Sjon draait het om. De achterkant is... niks bijzonders. Gewoon de achterkant.

Sjon speurt eens goed tussen de takken van de boom. Maar hij ziet niets anders dan takken en bladeren aan een dikke stam. Hoe komt dit ding in die boom? piekert Sjon. Sinds wanneer groeien er poppetjes aan bomen? Of zou het erin geklommen zijn? Waar komt trouwens die boom toch vandaan? "Ben je nou al klaar?" roept zijn moeder ongeduldig. "Je moet zo naar school. Het is al kwart over acht geweest, hoor!"

Sjon schrikt op uit zijn gedachten. Snel zet hij het poppetje in een hoek van de vensterbank en draaft de badkamer in.

Op weg naar school

“Yi haaa!” schreeuwt Sjon. Op zijn skateboard suist hij over het asfalt. In volle vaart wipt hij in één keer van de straat op de stoep. Dat heeft hij al zo vaak gedaan. Het ziet er super uit, maar als je het trucje eenmaal kent, is er niks aan. Goh, hoeveel keer is hij niet op zijn gezicht gegaan voor hij dat onder de knie had? In het begin lag hij vaker naast zijn plank dan dat hij erop stond. Zijn handen en knieën waren bont en blauw. Zijn benen leken af en toe wel gespikkeld door alle pleisters.

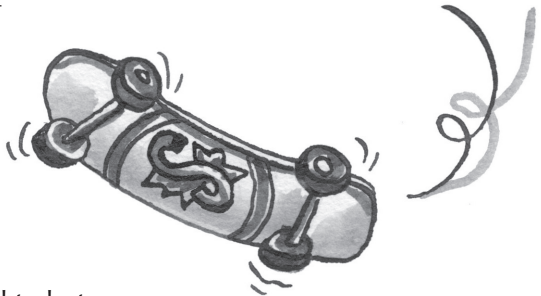
Opie noemde hem ‘Sjon de brokkenpiloot’. Als hij voor de zoveelste keer zijn evenwicht verloor, op één been landde, omkieperde en languit op straat lag. Als hij brulde en tegen zijn skateboard schopte en het de schuld van alles gaf: “Rotding!” Of het lag aan de weg, die was niet vlak genoeg. Dan tierde en stampte hij met zijn voeten. Machteloos had hij zich gevoeld, een loser, omdat het hem niet lukte. Hoe goed hij ook zijn best deed. Kas, zijn beste vriend, lachte vrolijk met Opie mee. Kas hoefde er helemaal geen moeite voor te doen. Die ging op zijn plank staan en weg was hij. Alsof hij erop vastgeplakt zat. Het leek wel of hij op dat ding geboren was.

Opie lag slap van het lachen als Sjon er weer eens vanaf duikelde. “Kijk, daar gaat hij weer,” riep hij dan. “De stervende zwaan. Gillen en krijsen, maar er is totaal niks aan de hand.”

“Je bent gewoon gefrustreerd dat het niet lukt,” zei hij een keer toen Sjon wel heel erg kwaad werd. “Blijven oefenen jochie en je niet aanstellen.”

“Lekker makkelijk,” kreunde Sjon, die op de grond lag. “Ga eens zelf op dat ding staan, Opie? Je hebt makkelijk praten. Zelf kun je er geen fluit van.” Kas hielp hem overeind en spoorde hem aan om weer op zijn plank te gaan staan.

En langzaam maar zeker lukte het

steeds beter. Dat zag Opie ook.

“Zie je wel! De aanhouder wint!” riep hij.

Voor Sjons verjaardag kwam Opie met een nieuw skateboard aanzetten. Een Tony Hawk. Dat was bijna twee jaar geleden, de laatste verjaardag van Sjon die Opie meemaakte. Maar ja, dat wist hij toen nog niet. Goh, wat hebben ze samen veel gelachen. En nu is hij...

Stop hiermee! klinkt in zijn hoofd. Het is zoals het is.

Sjon perst de prikkende tranen weg en zwiert op zijn plank het schoolplein op.

Kas

Sjon stapt af op het schoolplein, bukt zich en pakt zijn plank op. Er mag absoluut niet geskateboard worden op het plein.

Hij is nog net op tijd, vrijwel meteen gaat de zoemer. Sjon loopt met zijn plank onder zijn arm de trap op, het gebouw in.

“Hee, Sjon, hoe is het?” Sjons beste vriend Kas hangt net zijn jas op. Nog voordat Kas zich heeft omgedraaid, ligt de jas op de grond. Kas zucht en pakt zijn jas op en hangt hem weer op. Weer valt de jas. Kas zucht opnieuw. Sjon begint te grinniken.

Het is zowat elke dag dezelfde slapstick. Kas hangt zijn jas op een plek waar geen haakje zit.

Dat doet hij een paar keer achter elkaar. Elke keer raapt hij luid zuchtend zijn jas van de vloer. Sjon zegt dan: “Hé gast, daar zit geen haakje hoor.”

Kas kijkt dan heel verbaasd en antwoordt: “Joh, ik zou toch zweren dat hier een haakje zat.”

Alle kinderen uit de klas kennen zo langzamerhand dit soort slappe grappen van Kas. En vooral het uitgestreken gezicht dat hij erbij trekt. Je weet nooit of hij het wel of niet meent.

“Wat een onweer vannacht, hè, onze hond heeft de hele kamer onder gepiest, zegt hij.

“Mijn moeder was vanochtend vroeg een uur bezig met de boel schoon te soppen. En die hond, die bleef maar piesen. Totdat ik